

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

8. veljače 2024.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u građanskim stvarima – Sudska nadležnost, priznavanje i izvršenje sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima – Uredba (EU) br. 1215/2012 – Područje primjene – Članak 25. – Sporazum o prenošenju nadležnosti – Ugovorne stranke sa sjedištem u istoj državi članici – Dodjeljivanje nadležnosti sudovima druge države članice za odlučivanje o sporovima koji proizlaze iz tog ugovora – Međunarodni element”

U predmetu C-566/22,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Nejvyšší soud (Vrhovni sud, Češka Republika), odlukom od 14. lipnja 2022., koju je Sud zaprimio 26. kolovoza 2022., u postupku

Inkreal s.r.o.

protiv

Dúha reality s.r.o.,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: A. Arabadjiev, predsjednik vijeća, T. von Danwitz, P. G. Xuereb, A. Kumin (izvjestitelj) i I. Ziemele, suci,

nezavisni odvjetnik: J. Richard de la Tour,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za Dúha reality s. r. o., J. Mráz, *advokat*,
- za češku vladu, M. Smolek, A. Edelmannová i J. Vlácil, u svojstvu agenata,
- za švicarsku vladu, M. Kähr i L. Lanzrein, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, S. Noë i K. Walkerová, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: češki

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 12. listopada 2023.,
donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 25. stavka 1. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2012., L 351, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289. te ispravci SL 2014., L 160, str. 40. i SL 2016., L 202, str. 57.).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između dvaju društava, Inkreal s.r.o. i Dúha reality s.r.o., u pogledu određivanja mjesno nadležnog suda za odlučivanje o zahtjevu za plaćanje, podnesenom na temelju toga što je društvo Inkreal subrogacijom preuzelo dva potraživanja osobe FD prema društvu Dúha reality.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 U skladu s uvodnim izjavama 3., 15., 19., 21., 22. i 26. Uredbe br. 1215/2012:
„(3) [Europska] [u]nija si je postavila za cilj održavanje i razvoj područja slobode, sigurnosti i pravosuđa, između ostalog, olakšavanjem pristupa pravosuđu, posebno načelom uzajamnog priznavanja sudskih i izvansudskih odluka u građanskim stvarima. S ciljem postupne uspostave tog područja, Unija usvaja mjere u vezi pravosudne suradnje u građanskim stvarima koje imaju prekogranične učinke, posebno ako je potrebno za valjano funkcioniranje unutarnjeg tržišta.
[...]
(15) Pravila o nadležnosti trebala bi biti što je moguće više predvidiva i zasnovana na načelu da se nadležnost općenito temelji na domicilu tuženika. Nadležnost bi uvijek trebala postojati na temelju toga, osim u nekim točno određenim slučajevima u kojima glavni predmet spora ili autonomija stranaka jamče drukčije povezane čimbenike. [...]
[...]
(19) Autonomija ugovornih stranaka, osim u slučaju osiguranja, u potrošačkim ugovorima i ugovorima o radu gdje je autonomija u pogledu utvrđivanja nadležnih sudova dozvoljena samo u smanjenom opsegu, trebala bi se poštovati zbog isključivih osnova nadležnosti iz ove Uredbe.
[...]

- (21) U interesu usklađenog sudovanja, potrebno je smanjiti mogućnost sličnih postupaka i osigurati da se ne donose proturječne odluke u različitim državama članicama. Trebao bi postojati jasan i učinkovit mehanizam rješavanja slučajeva litispendencije i povezanih tužbi, te za sprječavanje problema koj[i] proizlaze iz nacionalnih različitosti u vezi određivanja trenutka za koji se smatra da je postupak započeo. [...]
- (22) Međutim, s ciljem poboljšanja učinkovitosti sporazuma o isključivoj nadležnosti i izbjegavanja zlorabi procesnih ovlaštenja potrebno je utvrditi odstupanje od općeg pravila litispendencije radi zadovoljavajućeg rješavanja konkretne situacije u kojoj može doći do pokretanja usporednih postupaka. To je situacija kada sud koji sporazumom o isključivoj nadležnosti nije određen kao nadležan započne s postupkom, a određeni sud naknadno započne postupak o istom predmetu spora između istih stranaka. [...]

[...]

- (26) Uzajamno povjerenje u sudovanje u Uniji opravdava načelo da bi se sudske odluke donesene u državi članici trebale priznati u svim državama članicama bez potrebe provođenja posebnog postupka. Nadalje, cilj skraćivanja trajanja prekograničnih sporova te smanjenje troškova njihova vođenja, opravdavaju ukidanje potvrde o izvršnosti prije izvršenja u zamoljenoj državi članici. Slijedom toga, potrebno je sudsku odluku donesenu pred sudom države članice smatrati kao da je donesena pred sudom zamoljene države članice.”

4 Člankom 25. stavkom 1. te uredbe određuje se:

„Ako su se stranke neovisno o njihovu domicilu, sporazumjele da sud ili sudovi države članice imaju nadležnost u rješavanju sporova koji su nastali ili mogu nastati u vezi određenog pravnog odnosa, taj sud ili sudovi je nadležan/su nadležni, osim ako je sporazum ništav u pogledu njegove materijalne valjanosti prema pravu te države članice. Ta nadležnost je isključiva osim ako su se stranke drukčije sporazumjele. Sporazum o nadležnosti se sklapa:

- (a) u pisanom obliku ili se potvrđuje u pisanom obliku;
- (b) u obliku koji je u skladu s praksom koja je ustaljena među strankama;
- (c) u međunarodnoj trgovini, u obliku koji je u skladu s običajima koji su poznati strankama ili bi im morali biti poznati, a koji su opće poznati u međunarodnoj trgovini i redovito ih poštuju stranke ugovora iste vrste u okviru trgovine o kojoj je riječ.”

Češko pravo

5 Članak 11. stavak 3. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (Zakon br. 99/1963 o Zakoniku o građanskom postupku) (u daljnjem tekstu: Zakonik o građanskom postupku) glasi:

„Ako je predmet u nadležnosti čeških sudova, a ne postoje pretpostavke za određivanje mjesne nadležnosti ili ih se ne može utvrditi, Nejvyšší soud [(Vrhovni sud, Češka Republika)] određuje koji će sud razmatrati i donijeti odluku u predmetu.”

Glavni postupak i prethodno pitanje

- 6 Osoba FD, s domicilom u Slovačkoj, i Dúha reality, društvo osnovano u skladu sa slovačkim pravom, sa sjedištem u Slovačkoj, prvonavedena kao zajmodavac, a potomje kao zajmoprimac, sklopili su 29. lipnja 2016. odnosno 11. ožujka 2017. dva ugovora o novčanom zajmu.
- 7 Oba ugovora sadržavaju sporazum o prenošenju nadležnosti, istovjetnog sadržaja, u skladu s kojim će – ako dođe do spora koji se ne može riješiti pregovorima – taj spor „rješavati češki sud koji je stvarno i mjesno nadležan”.
- 8 Na temelju ugovora o ustupu potraživanjâ od 8. prosinca 2021. osoba FD prenijela je svoja potraživanja proizašla iz obaju ugovora o novčanom zajmu, u ukupnom iznosu od 153 740 eura, na Inkreal, društvo osnovano u skladu sa slovačkim pravom, sa sjedištem u Slovačkoj.
- 9 Budući da društvo Dúha reality nije otplatilo novčane zajmove, društvo Inkreal je 30. prosinca 2021. Nejvyššiem soudu (Vrhovni sud), koji je sud koji je uputio zahtjev, podnijelo zahtjev za, s jedne strane, isplatu potraživanja koja duguje društvo Dúha reality i, s druge strane, određivanje češkog suda koji je mjesno nadležan za odlučivanje o meritumu na temelju članka 11. stavka 3. Zakonika o građanskom postupku, na osnovi sporazuma o prenošenju nadležnosti sadržanog u dvama ugovorima o novčanom zajmu.
- 10 Društvo Inkreal tvrdi da je riječ o valjanom sporazumu o prenošenju nadležnosti, koji je u skladu sa zahtjevima iz članka 25. stavka 1. Uredbe br. 1215/2012 i da, uostalom, ne postoji druga – posebna ili isključiva – nadležnost suda na temelju te uredbe.
- 11 U tom pogledu sud koji je uputio zahtjev pojašnjava da je, u skladu sa sudskom praksom Suda, primjenjivost Uredbe br. 1215/2012 uvjetovana postojanjem međunarodnog elementa. Sud koji je uputio zahtjev nastoji doznati primjenjuje li se ta uredba na situaciju o kojoj je riječ u glavnom postupku, u kojoj je međunarodni element ograničen na sporazum o prenošenju nadležnosti koji se odnosi na sudove države članice različite od one u kojoj ugovorne stranke imaju sjedište. I pravna teorija i nacionalna sudska praksa država članica usvojile su različita rješenja u tom pogledu.
- 12 Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, iako bi se primjenjivost Uredbe br. 1215/2012 mogla opravdati, među ostalim, potrebom ujednačenog tumačenja te uredbe i željom, koju je izrazio zakonodavac Unije, da se poštuje ugovorna autonomija stranaka, činjenica je da bi se situacija poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku mogla kvalificirati kao potpuno unutarnja zbog toga što puka volja stranaka ne može biti dovoljna da se njihovu ugovornom odnosu pripiše međunarodni karakter.
- 13 U tim je okolnostima Nejvyšší soud (Vrhovni sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„[Može li se], s gledišta postojanja međunarodnog elementa koji je nužan uvjet za primjenu [Uredbe br. 1215/2012], primjena [te] uredbe temeljiti samo na tome da su se dvije stranke s domicilom u istoj državi članici sporazumjele o nadležnosti suda druge države članice Europske unije?”

O prethodnom pitanju

- 14 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 25. stavak 1. Uredbe br. 1215/2012 tumačiti na način da je tom odredbom obuhvaćen sporazum o prenošenju nadležnosti kojim se ugovorne stranke sa sjedištem u istoj državi članici sporazumijevaju o nadležnosti sudova druge države članice za odlučivanje o sporovima koji proizlaze iz tog ugovora, čak i ako navedeni ugovor ne sadržava nikakvu drugu poveznicu s tom drugom državom članicom.
- 15 Kako bi se odgovorilo na to pitanje, najprije valja podsjetiti na to da pri tumačenju odredbe prava Unije treba uzeti u obzir ne samo njezin tekst nego i kontekst u kojem se nalazi te ciljeve i svrhu akta kojeg je ona dio (presuda od 22. lipnja 2023., Pankki S, C-579/21, EU:C:2023:501, t. 38. i navedena sudska praksa).
- 16 Kad je riječ o tekstu članka 25. stavka 1. Uredbe br. 1215/2012, iz te odredbe proizlazi, najprije, da ako su se stranke neovisno o njihovu domicilu sporazumjele da sud ili sudovi države članice imaju nadležnost u rješavanju sporova koji su nastali ili mogu nastati u vezi s određenim pravnim odnosom, taj sud ili sudovi je nadležan/su nadležni, osim ako je sporazum ništav u pogledu njegove materijalne valjanosti prema pravu te države članice. Nadalje, navedenom se odredbom predviđa da je ta nadležnost isključiva, osim ako su se stranke drukčije sporazumjele. Naposljetku, tom se istom odredbom u točkama (a) do (c) pobliže određuje način na koji treba sklopiti sporazum o prenošenju nadležnosti.
- 17 U tom pogledu valja utvrditi da tekst članka 25. stavka 1. Uredbe br. 1215/2012 ne sprječava to da sporazum o prenošenju nadležnosti – kojim se ugovorne stranke sa sjedištem u istoj državi članici sporazumijevaju o nadležnosti sudova druge države članice za odlučivanje o sporovima koji proizlaze iz tog ugovora – bude obuhvaćen tom odredbom, čak i ako navedeni ugovor ne sadržava nikakvu drugu poveznicu s tom drugom državom članicom.
- 18 Što se tiče konteksta članka 25. stavka 1. Uredbe br. 1215/2012, prema ustaljenoj sudskoj praksi, primjena pravila o nadležnosti iz te uredbe zahtijeva postojanje međunarodnog elementa (vidjeti u tom smislu presude od 1. ožujka 2005., Owusu, C-281/02, EU:C:2005:120, t. 25. i od 8. rujna 2022., IRnova, C-399/21, EU:C:2022:648, t. 27. i 29.).
- 19 U tom pogledu valja istaknuti da Uredba br. 1215/2012, iako se u njezinim uvodnim izjavama 3. i 26. upotrebljavaju pojmovi „građansk[e] stvar[i] koje imaju prekogranične učinke” odnosno „prekograničn[i] sporov[i]”, ne sadržava nikakvu definiciju međunarodnog elementa čije je postojanje uvjet primjenjivosti te uredbe (vidjeti u tom smislu presudu od 3. lipnja 2021., Generalno konsultstvo na Republika Bugaria, C-280/20, EU:C:2021:443, t. 30.).
- 20 Međutim, članak 3. stavak 1. Uredbe (EZ) br. 1896/2006 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2006. o uvođenju postupka za europski platni nalog (SL 2006., L 399, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 7., str. 94.) definira istoznačan pojam „prekogranični slučaj” kao „slučaj u kojem barem jedna stranka ima domicil ili uobičajeno boravište u državi članici koja nije država članica u kojoj se nalazi sud pred kojim je pokrenut postupak” (presuda od 3. lipnja 2021., Generalno konsultstvo na Republika Bugaria, C-280/20, EU:C:2021:443, t. 31. i navedena sudska praksa).

- 21 Budući da obje uredbe ulaze u područje pravosudne suradnje u građanskim stvarima s prekograničnim učinkom, potrebno je uskladiti tumačenje istoznačnih pojmova kojima se zakonodavac Unije u njima koristio (presuda od 3. lipnja 2021., *Generalno konsultstvo na Republika Bulgaria*, C-280/20, EU:C:2021:443, t. 32. i navedena sudska praksa).
- 22 Treba također istaknuti da iz sudske prakse Suda proizlazi da međunarodni element postoji i kada situacija iz dotičnog spora može dovesti do pitanja koja se odnose na utvrđivanje nadležnosti sudova u međunarodnom poretku (vidjeti u tom smislu presudu od 8. rujna 2022., *IRnova*, C-399/21, EU:C:2022:648, t. 28. i navedenu sudska praksu).
- 23 U ovom slučaju valja utvrditi, s jedne strane, da spor iz glavnog postupka odgovara definiciji pojma „prekogranični spor”, kako je navedena u točki 20. ove presude, s obzirom na to da stranke u tom postupku imaju sjedište u državi članici koja nije država članica suda pred kojim je pokrenut postupak na temelju sporazuma o prenošenju nadležnosti o kojem je riječ.
- 24 S druge strane, kao što su to istaknule češka vlada i Europska komisija, u glavnom se postupku postavlja pitanje utvrđivanja međunarodne nadležnosti, konkretnije pitanje jesu li za odlučivanje o tom sporu nadležni sudovi Češke Republike ili sudovi Slovačke Republike, kao države članice u kojoj obje ugovorne stranke imaju sjedište.
- 25 U tim okolnostima, pravna situacija poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku ima međunarodni element u smislu sudske prakse navedene u točki 18. ove presude, s obzirom na to da postojanje sporazuma o prenošenju nadležnosti u korist sudova države članice različite od one u kojoj ugovorne stranke imaju sjedište samo po sebi dokazuje prekogranični učinak spora iz glavnog postupka.
- 26 Osim toga, članak 25. Uredbe br. 1215/2012 treba tumačiti s obzirom na ciljeve poštovanja autonomije stranaka i poboljšanja učinkovitosti sporazumâ o isključivoj nadležnosti, koji se navode u uvodnim izjavama 15., 19. i 22. te uredbe.
- 27 Usto, kad je riječ o svrsi Uredbe br. 1215/2012, Sud je u više navrata utvrdio da je njezin cilj ujednačavanje pravila o sukobu nadležnosti u građanskim i trgovačkim stvarima pomoću iznimno predvidivih pravila o nadležnosti i da je stoga njezin cilj pravna sigurnost koja se sastoji od pojačane pravne zaštite osoba s domicilom u Europskoj uniji tako da se istodobno omogući i tužitelju da lako utvrdi sud pred kojim može pokrenuti postupak i tuženiku da razumno predvidi pred kojim sudom može biti tužen (presuda od 14. rujna 2023., *EXTÉRIA*, C-393/22, EU:C:2023:675, t. 26. i navedena sudska praksa). U tom kontekstu, cilj pravne sigurnosti zahtijeva da nacionalni sud pred kojim se vodi postupak može lako donijeti odluku o svojoj nadležnosti, bez potrebe za razmatranjem merituma predmeta (presuda od 28. siječnja 2015., *Kolassa*, C-375/13, EU:C:2015:37, t. 61. i navedena sudska praksa).
- 28 U tom pogledu valja istaknuti da tumačenje članka 25. stavka 1. Uredbe br. 1215/2012, prema kojem je sporazum o prenošenju nadležnosti poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku obuhvaćen tom odredbom, odgovara cilju pravne sigurnosti koji se nastoji postići tom uredbom.
- 29 Naime, s jedne strane, u mjeri u kojoj se ugovorne stranke sa sjedištem u istoj državi članici mogu valjano sporazumjeti o nadležnosti sudova druge države članice za odlučivanje o sporovima koji proizlaze iz tog ugovora, i to bez potrebe da navedeni ugovor bude dodatno povezan s tom

drugom državom članicom, takva mogućnost pridonosi tomu da se osigura da tužitelj zna pred kojim sudom može pokrenuti postupak, da tuženik predvidi sud pred kojim može biti tužen i da sud pred kojim je pokrenut postupak može lako odlučiti o vlastitoj nadležnosti.

- 30 S druge strane, primjenjivost članka 25. stavka 1. Uredbe br. 1215/2012 na sporazum o prenošenju nadležnosti poput onog o kojem je riječ u glavnom postupku smanjuje mogućnost sličnih postupaka i osigurava da se ne donose proturječne odluke u različitim državama članicama, kao što to zahtijeva cilj usklađenog sudovanja iz uvodne izjave 21. te uredbe.
- 31 Naime, da se u ovom slučaju nadležni sud nije određivao u skladu s odredbama Uredbe br. 1215/2012, nego prema nacionalnim pravilima međunarodnog privatnog prava dotičnih država članica, postojala bi povećana opasnost od sukoba nadležnosti štetnih za pravnu sigurnost, s obzirom na to da primjena tih nacionalnih pravila može dovesti do različitih rješenja.
- 32 Valja dodati da bi cilj pravne sigurnosti također bio ugrožen ako bi se, u okolnostima poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, članak 25. stavak 1. Uredbe br. 1215/2012 primjenjivao samo pod uvjetom da, osim sporazuma o prenošenju nadležnosti u korist sudova druge države članice, postoje dodatni elementi kojima se može dokazati prekogranični učinak predmetnog spora.
- 33 Naime, budući da takav uvjet podrazumijeva da bi sud pred kojim je pokrenut postupak morao provjeriti postojanje takvih dodatnih elemenata i ocijeniti njihovu relevantnost, ne bi se samo, za ugovorne stranke, umanjila predvidljivost suda nadležnog za odlučivanje u njihovu sporu, nego bi ispitivanje vlastite nadležnosti, od strane suda pred kojim se vodi postupak, postalo složenije.
- 34 Međutim, Sud je u tom kontekstu već presudio da se izbor suda određenog sporazumom o prenošenju nadležnosti može ocijeniti samo s obzirom na razmatranja koja se odnose na zahtjeve utvrđene u članku 25. Uredbe br. 1215/2012, pri čemu razmatranja koja se odnose na veze između određenog suda i spornog odnosa ili na osnovanost sporazuma o prenošenju nadležnosti nisu povezana s tim zahtjevima (vidjeti u tom smislu presudu od 16. ožujka 1999., *Castelletti*, C-159/97, EU:C:1999:142, t. 5. izreke).
- 35 Osim toga, valja naglasiti da primjenjivost članka 25. stavka 1. Uredbe br. 1215/2012 na sporazum o prenošenju nadležnosti poput onog o kojem je riječ u glavnom postupku odražava uzajamno povjerenje u sudovanje u Uniji, iz uvodne izjave 26. te uredbe, i tako doprinosi održavanju i razvoju područja slobode, sigurnosti i pravde, između ostalog, olakšavanjem pristupa pravosuđu, u smislu uvodne izjave 3. navedene uredbe.
- 36 Naposljetku, pravilo iz članka 1. stavka 2. Haške konvencije od 30. lipnja 2005. o sporazumima o izboru suda, pri čemu je konvencija navedena u Prilogu I. Odluci Vijeća 2009/397/EZ od 26. veljače 2009. o potpisivanju u ime Europske zajednice Konvencije o sporazumima o izboru suda (SL 2009., L 133, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 16., str. 182.), odobrene Odlukom Vijeća 2014/887/EU od 4. prosinca 2014. (SL 2014., L 353, str. 5.), ne dovodi u pitanje to tumačenje. U skladu s tom odredbom, „predmet je međunarodan, osim ako stranke boravište imaju u istoj državi ugovornici te su odnos stranaka i svi drugi elementi relevantni za spor, bez obzira na mjesto izabranog suda, povezani samo s tom državom”.
- 37 U tom pogledu valja istaknuti da, kao što je to istaknula Komisija, pravilo navedeno u članku 1. stavku 2. te konvencije odražava izbor njezinih autora, učinjen s obzirom na potrebu pružanja rješenja koje može dobiti široku podršku na međunarodnoj razini.

- 38 Za razliku od autora navedene konvencije, zakonodavac Unije odlučio je ne uključiti slično pravilo u Uredbu br. 1215/2012, pri čemu je u uvodnoj izjavi 3. te uredbe istaknuo cilj održavanja i razvoja područja slobode, sigurnosti i pravde donošenjem mjera u vezi s pravosudnom suradnjom u građanskim stvarima koje imaju prekogranične učinke.
- 39 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na postavljeno pitanje valja odgovoriti tako da članak 25. stavak 1. Uredbe br. 1215/2012 treba tumačiti na način da je sporazum o prenošenju nadležnosti kojim se ugovorne stranke sa sjedištem u istoj državi članici sporazumijevaju o nadležnosti sudova druge države članice za odlučivanje o sporovima koji proizlaze iz tog ugovora obuhvaćen tom odredbom, čak i ako navedeni ugovor ne sadržava nikakvu drugu poveznicu s tom drugom državom članicom.

Troškovi

- 40 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

Članak 25. stavak 1. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima

treba tumačiti na način da je:

sporazum o prenošenju nadležnosti kojim se ugovorne stranke sa sjedištem u istoj državi članici sporazumijevaju o nadležnosti sudova druge države članice za odlučivanje o sporovima koji proizlaze iz tog ugovora obuhvaćen tom odredbom, čak i ako navedeni ugovor ne sadržava nikakvu drugu poveznicu s tom drugom državom članicom.

Potpisi